Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 326 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. WALDMANN**
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 26 februari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2026 treft de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de eerste bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13*septies*, ter kennis gebracht op 27 februari 2026 en luidt als volgt:

"(…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 26.06.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: A.
voornaam: N.
geboortedatum: (…)
geboorteplaats: (…)
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

De betrokkene werd op 06.02.2025 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden daar hij zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Op 20.06.2023 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 01.01.2026 te Antwerpen aangehouden wegens openbare dronkenschap en illegaal verblijf. Op 11.02.2026 werd betrokkene te Antwerpen wegens winkeldiefstal en op 26.06.2026 werd hij te Antwerpen samen met zijn tweelingbroer die eveneens illegaal in België verblijft, aangehouden naar aanleiding van een steekpartij met een schroevendraaier. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkene verklaarde een partner te hebben in België maar geen kinderen. Betrokkene toont niet aan dat de relatie die hij met zijn aangehaalde partner zou hebben voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart ook ooms en tantes te hebben in België. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn tantes en ooms. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in

zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2025 en de herbevestigingen van bevelen van 01.01.2026 en van 11.02.2026 gewezen op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, maar heeft daar niet aan voldaan. Zodoende verleent hij geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2025 en de herbevestigingen van bevelen van 01.01.2026 en van 11.02.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 13.12.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.
X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene werd op 06.02.2025 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden daar hij zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Op 20.06.2023 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 01.01.2026 te Antwerpen aangehouden wegens openbare dronkenschap en illegaal verblijf. Op 11.02.2026 werd betrokkene te Antwerpen wegens winkeldiefstal en op 26.06.2026 werd hij te Antwerpen samen met zijn tweelingbroer die eveneens illegaal in België verblijft, aangehouden naar aanleiding van een

steekpartij met een schroevendraaier. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.
Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2025 en de herbevestigingen van bevelen van 01.01.2026 en van 11.02.2026 gewezen op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, maar heeft daar niet aan voldaan. Zodoende verleent hij geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2025 en de herbevestigingen van bevelen van 01.01.2026 en van 11.02.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 13.12.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene werd bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2025 en de herbevestigingen van bevelen van 01.01.2026 en van 11.02.2026 gewezen op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, maar heeft daar niet aan voldaan. Zodoende verleent hij geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

De betrokkene werd op 06.02.2025 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden daar hij zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Op 20.06.2023 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 01.01.2026 te Antwerpen aangehouden wegens openbare dronkenschap en illegaal verblijf. Op 11.02.2026 werd betrokkene te Antwerpen wegens winkeldiefstal en op 26.06.2026 werd hij te Antwerpen samen met zijn tweelingbroer die eveneens illegaal in België verblijft, aangehouden naar aanleiding van een steekpartij met een schroevendraaier. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M., Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem de betrokkene, A., N., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem.
(…)"

De eerste bestreden akte bevat drie onderscheiden beslissingen: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op de verwijdering.

Op 26 februari 2026 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen (bijlage 13*sexies*).

Het betreft de tweede bestreden akte, die de volgende motieven vermeldt:

"(…)
Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 26.02.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:
Naam : A.
voornaam : N.
geboortedatum : (…)
geboorteplaats : (…)
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.(1)

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.02.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2025 en de herbevestigingen van bevelen van 01.01.2026 en van 11.02.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 8 jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:
- *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde*

De betrokkene werd op 06.02.2025 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden daar hij zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Op 20.06.2023 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 01.01.2026 te Antwerpen aangehouden wegens openbare dronkenschap en illegaal verblijf. Op 11.02.2026 werd betrokkene te Antwerpen wegens winkeldiefstal en op 26.06.2026 werd hij te Antwerpen samen met zijn tweelingbroer die eveneens illegaal in België verblijft, aangehouden naar aanleiding van een steekpartij met een schroevendraaier. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkene verklaarde een partner te hebben in België maar geen kinderen. Betrokkene toont niet aan dat de relatie die hij met zijn aangehaalde partner zou hebben voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart ook ooms en tantes te hebben in België. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of

origine zonder de nabijheid van zijn tantes en ooms. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(…)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Oud artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 74/6, 74/6/1, § 2, eerste lid, en § 3, eerste lid, en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is derhalve niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring in de mate dat dit gericht is tegen de in de eerste bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

De advocaat die voor de verzoeker ter terechtzitting is verschenen, heeft hieromtrent geen opmerkingen naar voor gebracht.

4. Onderzoek van het beroep voor de overige bestreden beslissingen

De verzoeker zet het volgende, enig, middel uiteen:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, van artikelen 1, 7, 62 en 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gelezen in overeenkomstig met artikelen 5.b, 7 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde

landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten

9. Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet :

« §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval…».

10. Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding . Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

12. In casu gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd en omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (artikel 74/11 §1, lid 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet).

13. De Heer A. zou geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 januari 2026 en van 11 februari 2026. Bovendien stelt men dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

14. Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

15. Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaard formulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overwegeging nr. 6).

16. Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleven te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter wel willendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

17. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden

aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, …).

18. Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11…. la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé −, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

19. In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat:« […] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des liberté fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou règlementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

20. Uit de "volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht" blijkt echter dat verzoeker een relatie heeft en bovendien zijn tweelingbroer, ooms en tantes in België heeft. Bovendien verblijft verzoeker inmiddels al 4 jaar in België Deze elementen werden door de tegenpartij onvoldoende in aanmerking genomen in de bestreden beslissingen.

21. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden, m.n. zijn langdurig verblijf in België en de familieleden die in België aanwezig zijn. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker.

22. Volgens artikel 11.2 van de terugkeerrichtlijn:

« De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid ».

23. De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:
- *de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- *de duur van het inreisverbod*

24. Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

25. Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

26. Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat men zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

27. Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

28. De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker."
4.1. Luidens oud artikel 39/78 *juncto* oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker heeft nagelaten om op duidelijke wijze toe te lichten hoe artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 7 van de Vreemdelingenwet precies zouden zijn geschonden. Uit de louter rechtstheoretische argumentatie dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen volledig gebonden bevoegdheid inhoudt bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten nu de verweerder ook andere factoren - voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM - in aanmerking dient te nemen, kan nog niet blijken hoe artikel 7 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 3 van het EVRM door het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zouden zijn geschonden. Voor het overige kan in het verzoekschrift niets worden teruggevonden omtrent de in de aanhef van het enig middel geschonden geachte artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker gewag maakt van een schending van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5.b en 7 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), en van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt de Raad vast dat hieromtrent in het verzoekschrift geen enkele toelichting wordt verstrekt. De verzoeker heeft geen enkele omschrijving gegeven van de wijze waarop deze rechtsregels door de bestreden beslissingen, of door één van deze beslissingen, precies zouden zijn geschonden.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet beperkt de verzoeker zich wederom tot een (overigens zeer beknopte) rechtstheoretische toelichting, zonder dat hij verduidelijkt op welke wijze de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet *in casu* precies zou zijn geschonden. De verzoeker brengt in tegendeel inhoudelijke kritiek naar voor en licht de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel concreet toe. De hoorplicht vervat in artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet is bovendien niet van toepassing op de thans bestreden beslissingen, maar geldt enkel bij het beëindigen of het intrekken van een verblijfsrecht, hetgeen thans niet aan de orde is.

In zoverre de verzoeker zich nog beroept op een schending van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dient erop te worden gewezen dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van dit artikel 11. Particulieren kunnen na de omzetting van een richtlijn slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992,

C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit niet aan en kan zich dus niet rechtstreeks op de schending van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn beroepen.

Het enig middel is derhalve niet-ontvankelijk in de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 1, 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 5.b, 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De beoordeling van de het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van tevens aangevoerde schending van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Oud artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, stelt het gegeven, dat artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de verweerder niet vrij van deze verplichting die werd opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De eerste bestreden akte bevat inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de volgende uitdrukkelijke motieven:

"Betrokkene verklaarde een partner te hebben in België maar geen kinderen. Betrokkene toont niet aan dat de relatie die hij met zijn aangehaalde partner zou hebben voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart ook ooms en tantes te hebben in België. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn tantes en ooms. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de

afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

4.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.
§3. (…)".

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat*" (overweging 6), dat men rekening houdt met "*alle omstandigheden eigen aan het geval*" en dat men "*het evenredigheidsbeginsel respecteert*" (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar de omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

In de tweede bestreden akte wordt als volgt toegelicht waarom de verweerder geopteerd heeft voor een inreisverbod van acht jaar:

"*Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:*
 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

De betrokkene werd op 06.02.2025 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden daar hij zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin. Op 20.06.2023 werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaf geen gehoor aan dit bevel en werd op 01.01.2026 te Antwerpen aangehouden wegens openbare dronkenschap en illegaal verblijf. Op 11.02.2026 werd betrokkene te Antwerpen wegens winkeldiefstal en op 26.06.2026 werd hij te Antwerpen samen met zijn tweelingbroer die eveneens illegaal in België verblijft, aangehouden naar aanleiding van een steekpartij met een schroevendraaier. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkene verklaarde een partner te hebben in België maar geen kinderen. Betrokkene toont niet aan dat de relatie die hij met zijn aangehaalde partner zou hebben voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart ook ooms en tantes te hebben in België. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn tantes en ooms. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Krachtens artikel 74/11, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd (*in casu* wordt geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar), indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

4.5. De Raad stelt vast dat de verzoeker op zich niet betwist dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Hij brengt enkel vaagweg naar voor dat onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat hij al vier jaar in België verblijft en met zijn verklaring dat hij een relatie, een tweelingbroer en ooms en tantes heeft in België. De verzoeker hekelt dat "*de bestreden beslissing*" hieromtrent geen belangenafweging bevat en hij poneert dat "*de bestreden beslissing*" een daadwerkelijk inbreuk op zijn gezinsleven vormt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen hij thans voorhoudt, bij het uitoefenen van zijn hoorrecht op 26 februari 2026 niet verklaarde dat hij een tweelingbroer heeft die in België verblijft. Aan de verzoeker werd met name gevraagd of hij familieleden en/of een partnerrelatie heeft in België, waarop hij enkel vaagweg melding maakte van een relatie en van in België verblijvende ooms en tantes (zie administratief dossier, stukken 72 en 73). De verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat de verweerder hieromtrent een belangafweging diende te maken bij het nemen van de thans bestreden beslissingen.

De Raad stelt tevens vast dat in de beide bestreden aktes wel degelijk rekening wordt gehouden met het feit dat de verzoeker reeds vier jaar in België verblijft. Dit element wordt echter niet in het voordeel van de verzoeker weerhouden. Met name stelt de verweerder in de eerste bestreden akte vast dat er een risico is dat de verzoeker zou onderduiken, gelet op de volgende vaststellingen:

"*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd bij de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2025 en de herbevestigingen van bevelen van 01.01.2026 en van 11.02.2026 gewezen op zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, maar heeft daar niet aan voldaan. Zodoende verleent hij geen medewerking verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.06.2025 en de herbevestigingen van bevelen van 01.01.2026 en van 11.02.2026. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 13.12.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is."

De geldingsduur van het bestreden inreisverbod, met name acht jaar, wordt aldus mede verantwoord door de vaststelling dat de verzoeker er niet aan heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Bij de beoordeling omtrent verzoekers beweerde relatie wordt tevens opgemerkt dat de verzoeker steeds illegaal in België verbleef.

De verzoeker toont niet aan dat zijn vierjarig verblijf in België, dat gekenmerkt wordt door een volgehouden illegaal verblijf en de weigering om gevolg te geven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en aan een eerder inreisverbod van drie jaar, op onredelijke wijze in rekening werd genomen bij het treffen van de bestreden beslissingen.

Wat verzoekers beweerde tantes en nonkels betreft, stelt de Raad vast dat ook deze beweerde familiebanden wel degelijk in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen. De verweerder stelde met name dat de verzoeker een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn tantes en ooms en dat uit niets blijkt dat de verzoeker na zijn terugkeer niet in staat zou zijn om contact te houden met zijn in België wonende familie via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. De verweerder verwijst in dit kader ook naar de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) inzake artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:
"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven dat daadwerkelijk valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Het moet met name gaan om een beschermenswaardig privé-, gezins-, en/of familieleven. Het komt de verzoeker dan ook vooreerst toe om concreet aannemelijk te maken dat hij in België een beschermenswaardig familie- en gezinsleven heeft ontplooid.

In casu heeft de verweerder in de bestreden beslissingen op goede gronden verwezen naar de vaste rechtspraak van het EHRM dat de relatie met ooms en tantes in de regel niet onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming valt. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, heeft in beginsel inderdaad hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (*cf.* EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De Raad stelt vast dat de verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt omtrent de banden die hij in België zou hebben ontplooid met zijn hier verblijvende tantes en ooms. Er ligt geen begin van bewijs voor van bijkomende elementen van afhankelijkheid, die verder gaan dan de louter affectieve banden tussen familieleden. De verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook waar de verzoeker verwijst naar zijn partnerrelatie, laat hij na om hieromtrent ook maar enig concreet element bij te brengen. Zelfs de naam van de beweerde partner wordt niet meegegeven. De loutere en bijzonder vage bewering dat de verzoeker een partner heeft die in België verblijft, volstaat uiteraard niet om aan te tonen dat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. De verweerder heeft hieromtrent op goede en redelijke gronden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoont dat de relatie die hij met zijn aangehaalde partner zou hebben voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen.

Daar waar de verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven niet aannemelijk maakte en maakt, kan niet worden ingezien welke concrete belangenafweging de verweerder, naast de in de bestreden aktes opgenomen vaststellingen, nog bijkomend diende door te voeren bij het nemen van de thans bestreden beslissingen.

De verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat de verweerder op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de afgifte van een verwijderingsmaatregel (bevel met terugleiding) en tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar.

De uiteenzettingen van de verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet beschikt. Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin concreet aannemelijk dat de verweerder welbepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

De verzoeker toont niet aan dat de thans bestreden beslissingen het recht op de eerbiediging van enig door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde grondrecht zouden miskennen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

4.6. Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest en door artikel 22 van de Grondwet vergelijkbaar is met deze geboden door artikel 8 van het EVRM en gelet op het voorgaande kan de verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat deze bepalingen werden geschonden.

4.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. DE GEYTER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
C. DE GEYTER	C. DE GROOTE